

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Series Romanorum Pontificum Cum Reflexionibus
Historicis**

Kolb, Gregor

Augustæ Vindelicorum, 1727

VD18 14497719

Seculum Quintum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70934)

Seculum Quintum.

XLII. D. Innocentius I. Albanus.

AD. Hieronymo etiam summè laudatus Pontifex laudari ab omnibus est meritum ob id maximè, quòd Ecclesiam ab hæreticis purgare impensè studuerit; Pelagium enim cum sociis Coelestio & Juliano Divinorum auxiliorum hostibus condemnavit: parvulos proin ex Christiana matre susceptos contra eorum doctrinam Baptismatis undâ lavari præcepit, quos non minùs, quàm Paganorum liberos protoparentum nostrorum peccatò contaminatos esse semper didicit, & docuit Orthodoxa Ecclesia. Laudem maximam Innocentio dixerunt etiam Donatistæ, quorum plurimos ejuratâ hæresi ad Ecclesiam reverbos benignissimè fuit amplexus, osculum pacis eisdem etiam tribuens; quem morem in officiis ad aram solennibus observari præcepit, & editò decretò confirmavit. Præceptum aliud reliquit, quo feriâ quintâ in cœna Domini consecratam hostiam, ut vocare solemus, in sequentem diem pro Sacerdote & infirmis servari iussit. Encomiò prorsus digna sunt, quæ pro D. Joanne Chrystostomo Episcopo Constantinopolitano egit; huic enim contra Theophilum Alexandrinum, & Arfacium geminos Episcopos, quorum vi ac fraudibus sua è sede Chrystostomus pulsus fuerat, constanter patrocinatus est; eodem dein exule mortuo Arcadio Imperatori Theophili protectori cum Eudoxia Augusta conjugè Ecclesiæ aditu interdixit, epistolâ severitatis plenâ ad utrumque datâ. Post peractam pœnitentiam in Ecclesiam ab Innocentio receptus Arcadius & Eudoxia, Numini tamen severas dedere pœnas; dedit verò idem Numen D. Innocentio finem vitæ felicissimum anno 417. Pont. 15.

XLIII. D. Zosimus, Græcus.

COELESTIUM atque Pelagium socios ab Innocentio jam condemnatos iterum condemnavit, detegens simul eorum fraudes, quibus Orthodoxæ Fidei se addictissimos esse simulârunt, ut toti Ecclesiæ imponerent. Ducenti Episcopi tunc congregati Carthagine

thagine testimonium dixerunt adversus Pelagianos : tot itaque Patrum Decreta auctoritate Apostolica probavit atque confirmavit, simulque perfectum dedit, ut teste Hipponensi Præsule hæresis Pelagiana toto orbe damnaretur. His ritè peractis animum adjecit ad Parochias minores, in quarum sacris ædibus non minùs cerei Paschalis lumen requisivit, quàm in Parochiis majoribus. Clericorum adhæc statum sibi commendatissimum habuit, quos sic initiari Sacris Ordinibus præcepit, ut ritè priùs eos susciperent, quos Minores dicimus. Mores verò eorundem ita compositos esse desideravit, ut nec ipsi popinas facilè ingrederentur hospites nec vinum venale aliis porrigerent, memores potiùs animarum curandarum, quàm corporum : animarum omnium certè curam ipse gessit supremam eò usque, donec suam egit animam annò 418. Pont. 1. & 4. Mens.

XLIV. D. Bonifacius, Romanus.

DUM supremam Sedem conscendere paravit, Eulalium sibi oppositum obicem offendit, quem tamen Honorius Imperator continuo Urbe ejecit, ut tranquilla Sedes Bonifacium exciperet. Sublato hoc schismate turbas excitavit Julianus Capuæ Episcopus sectâ Pelagianus ; geminas is dedit epistolas multorum mendaciorum, & latentis hæresis indices, alteram Romæ, alteram Theſſalonicæ aperiendas. Utramque aperuit Bonifacius ; utramque refutavit Augustinus, editâ adversus Julianum insigni Apologia, quam Bonifacii dedicavit honoribus. Varias deinde variorum Episcoporum judicavit causas, crebris ostendens exemplis, quanta pollerent potestate Romani Pontifices in Episcopos omnes reliquos. Cæterùm è Clericorum numero exclusit servos atque ære alieno oppressos, ne aut Sacerdotia vileſcerent, aut obæ-ratis fieret turpe aylum. His aliisque in Ecclesia ritè ordinatis res suas Bonifacius composuit anno 423. Sedis 4. Mens. 9.

XLV. D. Cœlestinus, Romanus.

DAMNATA hæresi Nestoriana Salutationem Angelicam his auxit verbis hominum imbecillitati admodum consentaneis : *Sancta Maria Mater DEI, ora pro nobis peccatoribus &c.* Mariam enim, Virginem DEI Matrem vocari dum Nestorius suis cum

cum sectatoribus noluit, Pontifex antiquum Ecclesiæ morem præcepto novò confirmaturus, *DEI Matrem* vocari præcepit, variis adjutus Conciliis, inter quæ Ephesinum eminuit, ducentos facillè numerans Episcopos, à quibus ter invitatus Nestorius haud comparuit pessimo exemplo futurus feris etiam hæreticis. Furentibus in orientis plaga Nestorianis, occidentem versus Pelagiani zizaniam spargebant. In Britannia, Scotia & Hybernia noxium semen altas jam radices egerat, quas ut radicitus evellent, missi sunt à S. Cœlestino DD. Germanus & Lupus cum sociis, quibus respondit ingens laborum fructus Cœlestino maximè adscribendus, qui cum inter gravissimas Ecclesiæ turbas consenuisset, plenus meritis dissolvi cupijt, ut esset cum Christo & ejus Matre Virgine, cujus honorem defendit usque ad extremum spiritum, quem emisit anno 432. Pontificatus 8. 5. Mens.

XLVI. D. Sixtus III. Romanus.

EPHESINI Concilii acta suò Pontificiò Decretò confirmavit, Joannem verò Antiochiæ Patriarcham cum S. Cyrillo Alexandria item Patriarcha amicitia vinculo conjunxit, obicem ponens damnis gravissimis ex discordia Episcoporum oriri solitis. Interea petitus ab Anicio viro nobili Romano quondam Consule calumniâ gravissimâ, qua jurata DEO Virgini Chrysonitidi nomine vim illatam fuisse à Sixto Anicius sparserat in vulgus. Concilium igitur Romæ continuo convocavit, in qua ventilari suam causam desideravit vir Virgineus: talis enim à quinquaginta septem Episcopis inventus est & judicatus, Anicius verò tanquam calumniator sacrilegus condemnatus, à Valentiniano Cæsare proscriptus, à Divina Nemese intra tempus trimestre è vita evocatus, à Sixto demum honorificentissimè tumulo illatus fuit, pro maledictor tantum beneficium recipiens. Alterum Virginitatis testimonium reliquit de se posteris, dum Magnæ Virginis honoribus erectam basilicam in magnificentissimi templi formam extendit, & argento copiosissimo exornavit. Præter hæc aliæ plurimæ ab Apostolorum Principe Petro admonitus, Petrum Chrysologum Ravennæ Episcopum designavit, ex primo hominis aspectu eundem ipsum agnoscens, quem D. Petrus apparitione sua indicaverat. Hujus etiam aspectu fruiturus in coelum avolavit D. Sixtus anno 440. Sedis 8.

XLVII. D.

XLVII. D. Leo, Etruscus.

D Leonem alii Demosthenem, alii sacræ eloquentiæ Tullium, alii Theologiæ Homerum, alii Petrum in Sede Pontificia, alii Paulum in Cathedra, alii demum Leonem undique magnum dixerunt. Magnum profectò confessus est ipse Attila Hunnorum Rex in agnum ex lupo pene mutatus ob præsentiam Leonis, cuius latus stipari à cœlesti quodam, eoque armato genio Rex paganus asseruit, fide humana eò dignior, quò à Fide Divina fuerat remotior. Magnum esse testatus est Genfericus Vandalorum Rex, qui ne Urbi captæ faces subderet, simulque à cædibus atque ignominiiis abstineret, unus Leo evicit. Magnum etiam dixit Chalcedonensis Synodus, cuius acta Leo comprobavit, Eutychen verò cum Dioscoro atque Nestorio condemnavit. Placuit eadem comprobatio eademque damnatio plurimum sexcentis atque triginta Patribus, quorum vox unanimis hæc fuit: *Leo sanctissimus, Apostolicus & Oecumenicus Patriarcha permultos annos vivat.* Enimverò acta Leonis placere potuerunt tanto Patrum Concilio; eadem namque omnium Pontificum I. D. Petrus legit & emendavit, ad cuius in sepulchro jacentis pedes Leo deposuit, atque has inter D. Petri voces recepit: *legi, emendavi.* Non minoris æstimârunt Leonem omnes in Orthodoxo orbe Episcopi, in quos Supremam Potestatem ita exercuit, ut eorum multos ab officio removerit, multos monitis emendârit, multos eòsque muneri suo intentos encomiis extulerit.

Summa veneratione prosequi studuit Mysterium Incarnationis Dominicæ Sacratissimum, quod Ecclesiæ totius curæ ac cultui commendatissimum, in annos singulos esse voluit. Aliis in S. Liturgia orationibus addi præcepit: *Orate fratres &c. hanc igitur oblationem &c. Sanctissimum Sacrificium, Immaculatam Hostiam &c. Itē missa est.* Ivit Leo ad plures inter Divos etiam Magnus an. 461. Pontificatus 21. non completo.

XLVIII. D. Hilarus, Sardus.

CONSECRATUS Pontifex encyclicas litteras quamprimum dedit ad quosvis toto in orbe terrarum Episcopos. Caput litterarum alterum continebat Nestorii, Eutychetis, Dioscori & aliorum novatorum damnationem; alterum verò confirmationem trium Oecumenicorum Conciliorum Nicæni, Ephesini & Chalcedonensis. In Hispania deinde quorundam Episcoporum acta rescidit, qui sibi in dioecesi sua successores eligere non dubitabant. Aliorum etiam tum Episcoporum, tum Clericorum mores datis epistolis castigavit, ubi eos quoque è numero Sacerdotum excludi præcepit, qui quondam uxorem viduam duxissent. Macedonios etiam hæreticos, licet Anthemii Imperatoris favore suffultos, magnò animò Româ expulit, principiis periculosis continuò occurrens, ne suâ morâ noceant. His egregiis Pontificis factis accessere miracula, quibus conspicuus diem suum obiit an. 467. Pont. 5. m. 10.

XLIX. D. Simplicius, Tiburtinus.

DECRETUM edidit, quo Ecclesiasticorum proventuum partem Episcopo, partem alteram fabricæ, tertiam pauperibus, ultimam denique Clericis officio suo ritè fungentibus deberi declaravit: quorum ultimis animarum curam ac zelum sedulò commendavit; hebdomadarios proin Sacerdotes constituit, ut servato ordine fidelibus ritè pia ac sacra ministrarent. Multum negotii tunc faceffivit Simplicio Anatolius Constantinopolitanus Patriarcha, qui sedem suam supra reliquas exaltaturus suas in partes traxit Leonem Imperatorem. Verum spe sua exciderunt & Anatolius & Leo, cujus privilegii à Chalcedonensi Synodo, ut aiebat, sibi concessis more Antecessorum suorum constanter contradixit, quòd Primatum Romanæ Ecclesiæ haud obscure convellerent. Pari fortitudine Petrum Alexandria Patriarcham anathematis sententiâ condemnavit, quòd Eutychianæ hæresi subscriberet. Tempore Simplicii augmentum sumpsere Comprecationes fidelium publicæ, quas longa procedentium serie per urbis compita, vicos & agros primùm Gallicana, dein verò toto in orbe, reliquæ instituerunt Ecclesiæ. In Imperio

perio cuncta turbata fuerant externis populis tum in Germaniam, tum in Italiam irrumpentibus; trecentorum igitur annorum interregnum Romanos inter Imperatores intercessit, Momylô Augustulô Imperium hic finiente. Finem vitæ & Pontificatui suo imposuit longè nobiliorem Papa Simplicius post annos Sedis 15. Christi 483.

L. D. Felix III. Romanus.

D. GREGORII Magni Atavus vix fuit Summa in Sede collocatus, quamprimùm Zenonis Imperatoris Enoticon, utpote Orthodoxæ Ecclesiæ dogmatis summè contrarium rejecit, probè gnarus, nequaquam Romanam Ecclesiam obnoxiam esse compositioni illi, quali inter sese dissidentes sæpe Repes transigunt, & partes mutuò cedant partibus, ut arma sileant. Integritatem nempe summam servat Catholica veritas, haud patitur minui, nec mutilari, transactionis omnis expertus. Non minùs fortiter resistit Acacio & Petro Fulloni hæreticorum Fautoribus, quorum hic Antiochenæ, ille verò Constantinopolitanæ Ecclesiæ Episcopus præerat; utrumque enim examinatâ eorum causâ & culpâ dictâ anathemate proscripsit. Extra Ecclesiæ gremium mortuus est uterque finem vitæ imponens tristissimum; tristiori verò fato extinctus est Zeno vivus adhuc tumulo illatus. Diversa longè mors fuit D. Felicis; post obitum enim suum totus splendidus Tarillæ nepti suæ D. Gregorii amittæ apparuit, relinquens argumentum vitæ suæ & mortis optimè transactæ, sedit an. 9. mortuus 492.

LI. D. Gelasius, Afer.

D. AUGUSTINI quondam discipulus à Vandalis ex Africa pulsus Romam venit secum ferens D. Augustini Regulam à Clericis Regularibus jam antè observatam, & à Leone I. confirmatam. Creatus tum Romæ Pontifex Anastasium Orientis Imperatorem Ecclesiæ Primatui unâ cum aliquot Episcopis resistentem in Concilio Romano refutavit, & contumaces anathemate confixit; in eadem proin Synodo declaratum fuit, primum locum deberi Sedi Romanæ, secundum Alexandrinæ, tertium Antiochenæ; inter Syno-

dos verò Oecumenicas primò locò venire Nicænam, secundò Constantinopolitanam, tertio Ephesinam, quartò Chalcedonensem. In eodem Concilio actum fuit denuo de quatuor partibus bonorum Ecclesiæ, firmatúmque, quod statuit Pontifex Simplicius. Dum hæc Romæ agebantur, Manichæi suam hæresin latè spargere laborabant. Inter reliquos errores hunc propugnârunt maximè, *Christi Corpus absque vero Sanguine fuisse*. His igitur ut contraveniret Orthodoxa Ecclesia, Gelasius sub utraque specie sacram Synaxin etiam Laicis impertiri præcepit, jam tum demonstrans ex Ecclesiæ arbitrio pendere, nunc unam S. Eucharistiæ speciem, nunc utramque fidei populo concedere, si varii rerum eventus in Ecclesia deposcerent varietatem. Cæterùm Præceptum istud eò usque duravit, dum hæresis evanuit. Decretum quoque cunctis promulgavit, in quo erat legere Catalogum librorum tam Veteris, quàm Novi Testamenti, ut ab Apocryphis Canonici ritè discernerentur. Hoc ipso tempore è sua eremo prodiens D. Benedictus instar solis toti apparuit orbi, dum nempe D. Gelasius disparuit in terris, oriturus in cœlo inter sydera majora sydus novum, an, 496, Sedis 4.

LII. Anastasius II, Romanus.

ANASTASIUM Orientis Imperatorem inter persecutores suos expertus est facilè maximum ob Acacii Constantinopolitani quondam Episcopi, tum verò hæretici, errores constanter condemnatos. Vim omnem facilè elusit Anastasius Pontifex. Igitur ad fraudes confugit Anastasius Imperator, quibus operâ Festi Senatoris Romani, hominis versipellis, adeò victum fuisse scribit Gratianus cum sequacibus parùm cautis Historicis, ut ab hæresi vix immunis fuerit Romanus Pontifex. Verùm contraria omnia de eodem testantur CC. Baronius & Bellarminus, atque alii plures notæ melioris Historici. Et sanè vel nunquam Festi fraudibus per suummet arbitrium pariturus fuisset, etsi longiùs vixisset Anastasius, vel saltem ut malè non posset agere, è vivis in tempore ereptus est divinitus, an, Sedis 2.

Christi 498.

Reflexio-

Reflexiones Historicae supra V. Seculum.

UNDECIM hoc Seculo numeravimus Summos Pontifices; Si novatorum super his audiamus iudicium, quinque ex illis turpiter sua in doctrina errarunt.

Primum eorum fuisse dicunt Innocentium I. Secundum Coelestinum. Tertium Leonem I. Quartum Gelasium. Quintum Anastasium II. Singulorum nunc errores, aut potius adversariorum erronea iudicia considerabimus.

Primus Innocentius trium à Magdeburgensibus errorum reus notatur. Primus error est : *Innocentius praecepit, ne recipiatur virgo jam velata ad poenitentiam, quamdiu vivit ille, cui vel nupsit, vel quocum fornicata est.* Secundus error : *Innocentius docuit, ratum quidem esse Baptismum ab Arianis collatum, sed non per eosdem conferri Spiritum Sanctum; quia se ab Ecclesia separarunt.* Tertius est : *Innocentius docuit, Sacerdotem non posse esse eum, qui viduam in uxorem acceperit, cum Moyses in Levitico praecipiat, ut Sacerdos Virginem uxorem accipiat.*

R. Si Magdeburgenses maturius considerassent doctrinam de velatis jam virginibus traditam, puderet enimverò ipsos erroris sui: non enim locutus est Innocentius de velata virgine, quæ post perpetratum peccatum ferò contrita revertitur ad Dominum; sed de tali, qualem sibi perpetuò sacrilegii vinculo junxit Lutherus & Calvinus; atque tales non recipi poterant ad poenitentiam, quamdiu vixerunt Lutherus & Calvinus; qui nunquam intra se dixerunt, cupio dissolvi & esse cum Christo, sed potius volo magis ligari, & semper esse cum Luthero meo aut Calvino.

Secunda Innocentii doctrina etiam non sincerè refertur: docuit enim eo in casu validum esse Baptismum, in quo casu tam baptizans, quam baptizandus esset formalis hæreticus, qui haud dubiè suam ob pertinaciam non accipiunt Divini Spiritus gratiam.

Tertia item doctrina plurimum corrupta traditur à Magdeburgicis; Innocentius enim sic ratiocinatus est: tenebantur Sacerdotes in Testamento

mento Veteri ex Divino Præcepto non ducere uxorem viduam ; ergo multò minus convenit Sacerdotibus novæ legis uxorem ducere, quæ unquam fuerit vidua. Hanc profectò ob convenientiam, quod DEUS non præcepit, potest præcipere Ecclesia, ita tamen, ut suum, non Dei Præceptum semper agnoscat, atque adèò dispensandi facultatem sibi semper retineat. Tandem quis hos Innocentii errores notavit per undecim Secula ? certè nullus amicorum, nec inimicorum ; uti etiam nullum pro se attulerunt Magdeburgici. Dicent equidem ; adsunt epistolæ, relicta nobis contra Innocentium propria testimonia.

R. Adsunt epistolæ, quas legerunt ante Magdeburgicos Episcopi & Doctores plurimi, & præter hos inimici innumeri, nec tamen ullus eorum sic legit, aut intellexit, velut legerunt Magdeburgici : ostendant enim hi ipsi, quòd nullo unquam ante ipsos tempore error talis à viris gravibus vel fuerit notatus, vel refutatus, vel in praxin ab Ecclesia Romana deductus ? doctrinas nempe Pontificum, quæ vel ad Sacramentorum administrationem pertinent, vel ad hominum actiones referuntur, non speculando tantùm, sed operando maximè veneratur nostra Ecclesia, ita ut à malo declinet, & bonum faciat.

Secundus D. Coelestinus accusatur, quòd *heresi Nestoriana fuerit infectus.*

R. Vehementer deceptus est Laurentius Valla D. Coelestini criminator : duo namque eodem ferè tempore erant Coelestini, unus hæreticus Pelagianus simul & Nestorianus. Alter fuerat D. Coelestinus Pontifex, qui præcipuè Nestorii hæresin condemnavit, uti constat ex toto Concilio Ephesino. Ecce quantum sibi hæc duo convenient ! Coelestinus ex testimonio Oecumenici cujusdam Concilii condemnavit præcipuè Nestorii hæresin, & tamen ipse fuit Nestorianus. Nonne etiam hæc duo maximè quadrarent ? Lutherus præcipuè Papiſtas damnavit, & tamen ipse fuit Papiſta ?

Tertius D. Leo duos errores docuisse dicitur : primus eorum est, quòd *mulier non peccet, si nubat alteri viro, dum existimat, primum maritum vivere, sed ad se nunquam rediturum amplius.* Alter error est, quòd *mulier possit manere cum secundo marito, si primus ad eam redire nolit.* Quem posteriorem hunc errorem atrò valde calculò notârunt Magdeburgici.

Ad utrumque expedita est responsio. Ad primum. D. Leo, de qua muli-

muliere loquatur sua in epistola, ipse disertè explicat : loquitur autem de illa, quæ nubit vivente adhuc marito, quem tamen ipsa per invincibilem ignorantiam mortuum fuisse existimat. Et talis secundum D. Leonem non peccat. De illa verò muliere, quæ nubit alteri viro, dum existimat suum priorem maritum etiamnum vivere, nunquam dixit D. Leo, quòd non peccet. Si objiciant hic AA. *Leo Pontifex non dicit ibidem, quòd peccet; ergo dicere voluit, quòd non peccet.* Verùm quàm mala hæc sit sequela, neminem latere potest, cui cerebrum in capite est reliquum. Similis nimirum huic foret sequela prior: *Leo Pontifex non dicit, Lutherum ex Monacho fore maritum: ergo dicere voluit, ex Monacho non fore Maritum.* Hæc est Dialectica Magdeburgensium, non D. Leonis.

Ad secundum patet responsio abundantissimè ex ipsa D. Leonis doctrina; is enim velut omnes alii Romani Pontifices docuit semper, Matrimonium esse indissolubile. Quo igitur pacto alterum docere potuit? Id solum docuit, quòd si mulier nupsit alteri viro vivente marito primo, obligari eam mulierem, ut, relicto secundò redeat ad primum maritum, si tamen hic consentiat; si verò non consentiat, tam virum, quàm mulierem separatos manere oportere. Hæc fuit D. Leonis, & est totius Romanæ Ecclesiæ doctrina. Verùm longè est diversa Lutheri & sequacium. Mirum proinde est, quòd in alienis oculis festucam videre velint, dum in suis trabem retinent.

Quartus D. Gelasius ex Centuriatorum judicio duas tradidit sententias erroneas: prima est, qua docuit, *cum carne Christi manere in Sacramento verum panem.* Altera, *non posse sine ingenti sacrilegio sumi unam partem Sacramenti Eucharistiæ sine altera; cum tamen his nostris Seculis Ecclesia Romana tota contrarium doceat & exerceat, atque adeo Ecclesiæ veteri verbis & factis contradicat.*

R. Ad primum, inveniri quidem hunc errorem in quodam libro, quem tamen nequam scripsit Gelasius Papa, sed quem Gennadius ad Gelasium Pontificem scripsit. Vel certè eundem scripsit Gelasius alius, Cæsariensis nempe Episcopus, de quo meminit D. Hieronymus in Catalogo Scriptorum Ecclesiasticorum. Plura legantur in C. Bellarmino.

R. Ad secundum, Gelasium ibidem solum loqui de Sacerdotibus, non verò de Laicis. Et hæc est responsio C. Bellarmini. Verùm concedamus

mus

mus Centuriatoribus, etiam de Laicis locutum fuisse D. Gelasium. An ideo malè locutus est, aut malè docuit? minimè gentium. Docuit nimirum, quòd stante & durante Ecclesiæ Præcepto de utraque specie etiam Laicis impertienda non liceat Eucharistiam sumere sub una tantùm specie, & quidem sub reatu gravis culpæ, seu sacrilegii; veluti nunc aut docent aut discunt omnes Catholici, non licere Laicis sub gemina specie impertiri Eucharistiæ Sacramentum, postquam mutatum est Ecclesiæ Præceptum. Fuisse autem eo tempore Ecclesiæ Præceptum de utraque specie sumenda à D. Gelasio Pontifice omnibus impositum, videre est in ejusdem gestis. Cæterùm fingamus, D. Gelasium præcepisse, ut sub una tantùm specie sacram Synaxin sumerent Laici; Lutherani certè uno ore omnes clamarent, Gelasius erravit, Gelasius fuit Anti-Christus, qui alteram S. Eucharistiæ speciem abrogavit.

Quintus denique Anastasius II. trium accusatur errorum à Magdeburgicis præcipuè. Primus error est, *quòd communionem habuerit cum Photino, & fortè etiam Acacio hæreticis sine ullius Concilii consensu aut presentia*. Secundus error est; *quòd voluerit occultè revocare & absolvere Acacium, quem tamen damnaverant DD. Felix & Gelasius Pontifices*. Tertius error est; *quòd Anastasius approbavit Ordines & Baptismata ab Acacio collatos*. Atque ob hos errores, dicunt Magdeburgici, hunc Pontificem morte improvisa divinitus fuisse extinctum.

R. Nisi perpetuò errare jam consuevissent Magdeburgenses, non tam facilè accusassent Anastasium ullius erroris. Non itaque error est, si Summus Pontifex agat cum hæreticis etiam excommunicatis absque Concilio. Imò quivis alius homo privatus ex tali consortio laudem refert, quale vel consilium vel necessitas suasit. Adde, quòd neutiquam probarint Magdeburgenses, Anastasium cum Photino communionem habuisse.

Secundus error rursùm est Magdeburgensium, non Anastasii: Acacium enim revocare amplius non potuit Anastasius, cùm Felicis III. tempore jam fuerit mortuus Acacius, uti ex Evagrio, Nicephoro & Liberato demonstrat C. Bellarminus.

Tertius error non minùs Magdeburgensium est turpissimus; ostendunt enim, se nescire, Baptismum à quibusvis, Ordines verò etiam ab hæreticis, modò fuerint aliquando veri Episcopi, validè conferri. Tri-
bus

bus erroribus accedit quartus à Magdeburgicis commissus, dum scribunt, morte divinitus immissa, & quidem propter commissos errores fuisse sublatum Anastasium. Quòd enim pluribus quàm duobus annis Pontifex non fuerit, constat omnibus; quòd morte improvisa, & quidem propter commissos errores à Deo fuerit sublatus, nemini constat, quàm Magdeburgicis. Quidsi autem constaret, quid quæso pro Lutheranorum partibus sequeretur? sanè nihil adverto, quàm hoc, quòd Deus nolit, ut Romani Pontifices in rebus Fidei errent. Ceterum hic error Magdeburgicus credendus est manasse ex eo, quòd eodem pene tempore Anastasius Imperator hæreticus fulmine percussus perierit, ut scripserunt Beda, Cedrenus, Zonara & Paulus Diaconus.

His addi possent Reflexiones aliæ supra hoc Seculum permultæ, ex quibus Romanorum Pontificum summa laus eluceret. Sed eas brevitatè causâ nos omitimus; legi enim eadem possunt apud authores passim, præcipuè verò apud Christophorum Ott, qui quinque supra hoc Seculum animadversiones satis longas affert, in quarum prima differit de Innocentia & Sanctitate Romanorum Pontificum hujus Seculi. In secunda de Primatu Ecclesiæ Romanæ in hoc Seculo iterum demonstrato. In tertia & quarta de Constantia Romanorum Pontificum & Ecclesiæ supra Petram ædificata; quod hoc etiam Seculo demonstratum fuisse ostendit. In quinta demum afferuntur Pontifices Siricius, D. Anastasius I. D. Innocens I. D. Zosimus, D. Cælestinus, quorum temporibus vixit D. Augustinus annò nimirum 385, ad Romanam Ecclesiam conversus, annò autem 433. sanctissimè defunctus. Atque hi omnes Pontifices summè fuerunt à D. Augustino honorati, & tanquam Oecumenici Episcopi ab eodem agniti, prout ex allatis ejusdem D. Præsulis textibus palàm fit & ostenditur.

Seculum Sextum.

LIII. D. Symmachus, Sardus.

PERDIFFICILEM auditum ad summæ Sedis fastigium invenit; Festus enim Imperatoris Anastasij adulator, ut Symmachum ad recipiendum Anastasij Enoticon commoveret faciliùs, aut minimum à summo officio removeret, Cælium Laurentium sacrâ purpurâ conscriptum Presbyterum eidem æmulum opposuit, dans ansam
R. P. Kolb Series Pont. Pars I. I peri-